

A bulagép

forró éjszaka Tonymál. az ember még csak nem is gondolt a dugásra. kizárólag egy hideg sör jöhetett szóba. Tony odacsúsztatott kettőt nekem meg Indián Mike-nak, Mike pedig előhalászott némi aprót. hagytam, hadd fizesse az első kört. Tony unottan beütötte a pénztárgépbe, körbenézett – 5 vagy hat másik bámulta a sörét. faszkalapok. Tony odasétált hozzánk.

„mi újság, Tony?” kérdeztem.

„ah, szar” mondta.

„ez nem újság.”

„fos” mondta Tony.

„ááá, fos” szólalt meg Indián Mike.

meghúztuk a sörünket.

„mi a véleményed a holdról?” kérdeztem Tonyt.

„redva” mondta.

„ja-ja” mondta Indián Mike, „aki segg a földön, az segg a holdon is. semmi különbség.”

„aszondják, valószínűleg nincs élet a Marson” mondtam.

„na és?” kérdezte Tony.

„oh, a picsába” mondtam. „még 2 sört.”

Tony odalökte a korsókat, majd jött a pénzért. beütötte a gépbe – visszasétált hozzánk. „a ganéba, de nagy a forróság. bárcsak hűlőbb lennék egy használt kotonnál.”

„hová kerülnek az emberek, amikor meghalnak, Tony?”

„szarom le. kit érdekel?”

„te nem hiszel az Emberi Lélekben?”

„egy rakás tehéntrágya.”

„és Che? Jean d’Arc? Billy a kölyök? meg a többi?”

„egy rakás tehénszar.”

iszogattuk a sört ezen gondolkodva.

„hát” mondtam, „hugyoznom kell.”

hátrasétáltam a klóba, és, ahogy általában, belebotlottam Bagoly Petey-be.

elővettem, és kezdtem megkönnyebbülni.

„biztos kicsi a farkad” mondta.

„hugyozás vagy meditálás közben, persze. de az enyém, ahogy te

nevezed, a szuper nyúlós fajtából való. begerjedd állapotban egy mostani hüvelyk hatnak számít."

"akkor az elég jó, ha nem hazudsz. mert most csak két hüvelyknyit látok."

"ez csak a makk."

"egy dollárt adok, ha leszophatlak."

"nem túl sok."

"több az, mint a makk. kilóg ott az egész fütykös."

"baszd meg Pete."

"visszajössz te még, ha nem lesz több pénzed sörre."

kimentem vissza a helyemre.

"még 2 sört" mondtam.

Tony visszabattyogott hozzánk a szokásos mozdulatok után.

"olyan meleg van, hogy mindjárt megőrülök" mondta.

"a hőség csak ráébreszt az igazi valódra" böktém oda.

"na álljon meg a menet! szerinted én hangyás vagyok?"

"a legtöbbünk az. csak ezt titkolják előttünk."

"na jó, tegyük föl, hogy tényleg így gondolod a baromságod, akkor mennyi normális mászkál a földön? vannak egyáltalán?"

"pár."

"mennyi?"

"a több milliárd közül?"

"ja. igen."

"hát, szerintem 5, esetleg 6."

"5 vagy 6?" kérdezte Indián Mike. "bekaphatod te a dákómat!"

"nézd" mondta Tony. "honnan tudod, hogy gyagyás vagyok? hogy ússzuk meg?"

"nos, mivel mindannyian szalajtuk, csak egy kevés marad ellenőrizni bennünket, nagyon kevés, így hagynak gyagyásan kóvályogni. ez minden, amit pillanatnyilag tehetnek. régebben arra gondoltam, hátha találnak valami élőhelyet fenn az űrben, miközben kicsinálnak minket. De ma már tudom, hogy az űr is az örülteké."

"honnan?"

"mert kitűztek egy amerikai zászlót a holdra."

"hagytad volna a ruszkiknak kitűzni az orosz zászlót?"

"egykutya" mondtam.

"szóval te úgymond pártatlan vagy?" kérdezte Tony.

"pártatlan vagyok a téboly minden fajtájával szemben."

elakadt a beszélgetés. ittunk. Tony is: whiskyt kezdett kortyolgatni vízzel. *megtehettem*. övé volt a hely.

„jézus, de nagy a hőség” kezdte újra Tony.

„a fenébe, igaz” mondta rá Indián Mike.

aztán Tonyból ismét áradni kezdett a szó. „örület” kezdte, „tudjátok, valami nagyon dilinyós dolog folyik itt *ebben* a pillanatban!”

„persze” vágtam rá.

„nem, nem, nem... úgy értem, ITT nálam!”

„tényleg?”

„ja. annyira tébolyult ügy, hogy néha még én is beleremegek.”

„meséld el az egészet, Tony” mondtam, mindig készen valaki más szarságára.

Tony egészen közel hajolt. „ismerek egy alakot, akinek van egy toszógépe. nem valami agyalágyult szexlap-faszág. amit hirdetnek. melegvizes palackok cserélhető, szózott marhabél pinákkal, az egész agyamentség. ez a pofa tényleg megcsinálta. német tudós, mi martuk el, mármint a kormány a ruszki orra előtt. de erről egy szót se senkinek.”

„persze, Tony, persze...”

„Von Braschlitz. a kormány megpróbálta az ŰR felé irányítani az érdeklődését. nem ment. briliáns öreg fickó, de neki csak ez a BASZÓMASINA tölti ki az agyát. mindeközben egyfajta művészek képzeletét, néha a Michelangelo nevet használja... havi 500 dollárral nyugdíjazták kellően életben tartván ahhoz, hogy megússza a gyógyót. figyelték egy darabig, aztán ráuntak, vagy elfelejtették, a csekkek viszont továbbra is jönnek, egy ügynök pedig dumál vele havonta tíz vagy húsz percig, aztán ír valami jelentést, hogy még mindig ütődött, majd lelép. az öreg városról városra sodródott, maga után vonszolva azt az óriási vörös ládát. végül egy éjjel betévedt ide, és nekifogott piálni. aszondja, ő csak egy fáradt öregember, akinek valami csendes helyre lenne szüksége a kutatásaihoz. erre elhajtottam. rengeteg lökött jár ide, tudjátok.”

„persze” mondtam.

„aztán egyre jobban elázott, úgyhogy kipakolt. tervezett egy bulagépet, amelyik sokkal jobban dug, mint bármelyik teremtett nő az évszázadok során! ráadásul nincs koton, szarakodás, vitatkozás!”

„ilyen nőt kerestem egész életemben” mondtam.

Tony fölnevetett. „akárcsak minden férfi. Persze aszíttem, hogy örült, mígnem egy este el nem ugrottam vele az albérletébe, ahol elővette a KÚRÓGÉPET a piros utazóládából.

„és?”

„mintha még a haláloed előtt eljutottál volna a paradicsomba.”

„hadd találjam ki a többi” kértem Tonyt.

„találd.”

„Von Braschlitz meg az ő CSODAMASINÁJA most épp nálad tartózkodik.”

„ahha” vágta rá Tony.

„mennyi?”

„húsz dolcsi egy menet.”

„húsz dolcsi, hogy meghúzhassak egy gépet?”

„bárki is Teremtett bennünket, ő lepipálta. meg fogod látni.”

„Bagoly Petey lecummant egy dollárért.”

„Bagoly Petey rendben van, de ő nem olyan találmány, ami túltesz az isteneken.”

odalöktem a húzasomat.

„esküszöm, Tony, ha ez is valami eszeveszett hőhullámos trükk, oda a legjobb kuncsaftod.”

„amint már említetted, mindannyiunk agya elszállt valahogyan. rajtad áll.”

„jó” mondtam.

„rendben” szólalt meg Indián Mike, „itt az én húzasom is.”

„az enyém csak 50 százalék, meg kell, hogy értsétek. a többi Von Braschlitzé. 500 dollárnyi nyugdíj nem sok tekintve az inflációt, az adókat, ráadásul Von Bé úgy issza a snapszot, mint az őrt.”

„vágjunk bele” mondtam, „ott a 40 dollár. hol az a halhatatlan DUGÓGÉP?”

Tony fölemelt egy elválasztót a bárban, „gyertek itt át. menjeteek föl a lépcsőn a hátsó retyóig. ott föl, kopogjatok, és mondjátok, hogy Tony küldött!”

„ajtószám van?”

„69-es.”

„a pokolba is” szólaltam meg, „mi más lehetne?”

ráakadtunk a lépcsőre. fölsétáltunk. „Tony mindenre képes egy tréféért” mondtam.

továbbmentünk. ott volt: 69-es ajtó.

kopogtam: „Tony küldött.”

„ah, jöjjenek csak be, uraim!”

megpillantottuk az öreget, ráncos kinézetű flúgos, kezében egy üveg pálinka, fején bifokális szemüveg. mint a régi filmekben. éppen látogatója akadt, fiatal lány, majdnem túlságosan is az, egyszerre tűnt vékonykának és erőteljesnek.

lábait keresztbe rakta fölillantva mindenét: harisnyás térdek, combok és az a kicsinyke rész, ahol véget ér a nejlon, majd előtűnik a hús. csupa segg meg csöcsök, harisnyás lábak, tiszta kék, mosolygós szempár...

„uraim, – a lányom, Tanya...”

„micsoda?”

„ah, igen, tudom, olyan... öreg vagyok... de az örökké meredező faszú néger meséjével egyetemben létezik az örökké kupakoló mocskos vén németek regéje is. gondoljanak, amit tetszik. mindenestre ő a lányom, Tanya...”

„helló fiúk” nevetett föl.

mindannyian a táblás ajtóra fordítottuk tekintetünket: BULAGÉPTÁROLÓ.

kiürült az öreg pohara.

„és ti... fiúk, fölugrottatok életek legjobb NUMERÁJÁRA, mi?”

„Apa!” fortyant föl Tanya, „mindig ilyen *durvának* kell lenned?”

Tanya igazított a lábain, most följebb rakta őket keresztbe, én pedig majdnem elsültem.

a professzor megivott még egy snapszot, fölkel, odasétált a BULAGÉPTÁROLÓ föliratú ajtóhoz. megfordult, ránk mosolygott, azután lassan kinyitotta az ajtót. bement, majd kísétált maga előtt tolva azt a valamit egy kerek kórházi ágyyszerűsége.

CSUPASZ fémtest.

a prof elének tolta az egész förtelmet, és dúdolni kezdett valami benga dallamot, nyilván németül.

fémblokk közepén egy lyukkal. a professzor kezében olajpumpa, amit bele is döfött a lyukba, majd nyomni kezdte bele az olajat. közben pedig azt az agyament német nótát dúdolta.

még több olajat nyomott bele, s a válla fölött hátranézve így szólt, „takaros, ugye?” aztán visszafordult, és csak pumpált bele.

Indián Mike rám nézett, nevetni próbált, és azt mondta, „az istenit... megint átverték bennünket!”

„igen” mondtam, „mintha már 5 éve lenne, hogy reszeltem egyet, de rogyjon rám az ég, ha bedugom a farkam abba az ólomkupacba!”

Von Braschlitz fölnevetett. odaslattyogott a bárszekrényhez, kivett egy másik üveg pálinkát, öntött magának bőségesen, és leült velünk szemben.

„amint Németországban kezdtünk rádöbbenni, hogy a háború elveszett, és szorul a hurok – egészen a berlini végső ütközetig –, megértettük, hogy a háború szó új értelmet nyert – az igazi háború csak ezután kezdődött: kinek sikerül több német tudóst begyűjtenie. Oroszország vagy Amerika – aki nyer, az fog először följutni a holdra, a Marsra... *mindenhova*. nos, nem tudom, mi lett a vége... számszerűleg vagy a tudományos agyelszívás értelmében. én csak azt tudom, hogy hozzám az amerikaiak értek el előbb, elkaptak, elvittek egy kocsi, italt adtak, pisztolyt dugtak a homlokomhoz, ígérettek, fékevesztetten pofáztak. mindent aláírtam...”

„rendben” mondtam, „ennyit a történelemtől. de én akkor se mártom a dákómat, az én szerencsétlen kis dákócskámat abba az otromba fémtákolmányba vagy akármibe! Hitler tényleg tébolyult volt, mert támogatta magát. bárcsak az oroszok kapták volna el előbb a tökeit! vissza a húszasomat!”

Von Braschlitz fölrohögött, „híhíhi... ez csak az én kis viccem, na? híhíhíhí!”

az ólomtömböt visszagurította a tárolóba, és bevágta az ajtaját. „oh, híhíhi!” majd némi snapsz következett.

Von Bé öntött még egy pohárával. pillanatok alatt benyelte az adagokat.

„uraim, jómagam *művész* vagyok és feltaláló! KUPAKMASI-NÁM valójában a lányom, Tanya...”

„újabb tréfa, Von?” kérdeztem.

„korántsem! Tanya! gyerünk, ülj az úr ölébe!”

Tanya nevetett, fölkel, majd odasétált hozzám, és beleült az ölembe. KÚRÓGÉP? nem hittem el! bőre igazi bőr, legalábbis annak tűnt, és ahogy a nyelve a számba fúródott csókolózás közben, egyáltalán nem gépiesen – mindig másképpen mozdult, válaszul saját mozdulataimra.

begerjedtem, letéptem melleiről a blúzt, be a bugyijába, évek óta először ilyen vadul, azután összegabalyodtunk; valahogy föl kellett kelnünk – fölállítottam, kezeimmel megragadtam szőke tincseit, hátrahúztam a fejét, elindultam lefelé, a seggén matattam birizgálva a lyukát, elélezett – éreztem, ahogy lüktet, aztán beköszöntem.

életem legjobb kefélése volt!

Tanya kiment a fürdőszobába tisztálkodni, zuhanyozni, felöltözött Indián Mike-nak. gondoltam.

„minden idők legnagyobb találmánya” szólalt meg Von Braschlitz teljesen komolyan.

tökéletesen igaza volt.

végül előjött Tanya, és az ÉN ölembe ült.

„NEM! NEM! TANYA! MOST A MÁSIK FÉRFI JÖN! VELE AZ IMÉNT KUPAKOLTÁL!”

mintha nem is hallaná. furcsa, még egy BULAGÉPTŐL is, mert; de tényleg, soha nem voltam igazán jó szerető.

„szeretsz?” kérdezte Tanya.

„igen.”

„én is. és olyan boldog vagyok. és... meglehet, hogy nem is élek. te ezzel tisztában vagy, ugye?”

„szeretlek, Tanya. ez minden, amit tudok.”

„az isten verje meg!” üvöltötte az aggastyán, „ezt a KUPAK-MASINÁT!” odament a Tanya föliratú, fényesített dobozhoz. apró drótok buggyantak ki belőle; benne kapcsolók, rezgő tűk, rengeteg szín, felvillanó és kialvó fények, ketyegő valamik... Von Bé volt a legtebolyultabb strici, akivel valaha is összeakadtam. a kapcsolótáblákkal próbálkozott, majd ránézett Tanyára:

„25 ÉV! majdnem egy egész rohadt életbe telt fölépíteni! még HITLER elől is el kellett dugjalak! és most... megpróbálsz egy ócska, hétköznapi kurvává változni!”

„nem 25 év” mondta Tanya, „csak 24.”

„látod? látod? mint valami közönséges ribanc!”

visszasietett a kapcsolóihoz.

„más árnyalatú rúzszt kentél föl” mondtam Tanyának.

„tetszik?”

„oh, igen!”

odahajolt, és megcsókolt.

Von Bé továbbra is a kapcsolókkal játszadozott. éreztem, hogy fölülkerekedhet.

Von Braschlitz Indián Mike-hoz fordult. „egy kicsit begolyózott a masina. bízzon bennem. egy perc alatt rendbe hozom, jó?”

„remélem is” mondta Indián Mike, „itt várok 14 hüvelykesen meg húsz dollár mínuszban.”

„szeretlek” fordult felém Tanya, „soha nem dugok mással. ha nem lehetek veled, nem adom magam másnak.”

„mindenért megbocsátok, Tanya, bármit is teszel.”

a prof kezdett begurulni. tovább bütykölt, de nem történt semmi.
„TANYA! itt az ideje a MÁSIK férfival is reszelni! kezddek... elfáradni... pálinkára van szükségem... alvásra... Tanya...”

„ah” vágta rá Tanya, „mocskos vén fasz! te meg a snapszod, egész éjszaka a bimbóimat szívogatod, soha nem tudok tőled aludni! még arra se vagy képes, hogy normálisan fölálljon! undorító vagy!”

„WAS?”

„AZT MONDTAM, 'MÉG ARRA SE VAGY KÉPES, HOGY NORMÁLISAN FÖLÁLLJON!'”

„hé, Tanya, ezért megfizetsz! te vagy az én kreációm, nem pedig fordítva!”

tovább csavargatta mágikus gombjait. úgy értem, a gépen. jócskán bedühödött, és a düh szemmel láthatólag valahogy önmagán túli, eleven zsenialitást kölcsönzött neki. „várj, Mike. mindjárt beállítom az elektronikát! várj! rövidzárlat! megvan!”

a prof fölugrott. az öreg, akit megmentettek az oroszoktól.

Indián Mike-ra nézett. „minden rendben! helyreállt a gép! jó szórakozást!”

ezután odasétált a pálinkás üveghez, töltött egy pohárral, és leült figyelni.

Tanya kiszállt az ölemből, hogy odasétáljon Indián Mike-hoz. néztem, amint összeölelkeznek.

Tanya lehúzta Mike sliccét, elővette a farkát, ember, mekkora löcse volt! ő 14 hüvelykre taksálta, de kinézett legalább 20-nak.

ezután Tanya két kezébe vette Mike rúdját.

Mike dicsőségteljesen nyögött föl.

ekkor Tanya az egészet kitépte Mike testéből, és eldobta oldalra.

láttam, ahogy végiggurul a szőnyegen, mint valami megvadult kolbász, és apró, szomorú patakokban csordogál belőle a vér. neki-gördült a falnak. ott végül megállapodott ez az egyfejű, lábatlan valami, nem volt hova mennie... ami tényleg be is következett.

a következő pillanatban már repültek is a levegőben a HERÉK. kemény, agyament látvány. egyszerűen csak lepottyantak a szőnyeg közepére, s nem tudták, mitévők legyenek, kivéve a vérezést.

így hát véreztek.

Von Braschlitz, az amerikai-orosz invázió hőse meredten bámulta Indián Mike, jó öreg sörívő cimborám alkatrészeit, amint vére-

sen hevernek a földön, ágyéka pedig szivárog – Von Bé eliszkolt nekilódulva a lépcsőn...

a 69-es szobában minden megtörtént, kivéve az ilyesmit.

végül megszólalt: „Tanya, a zsernyákok percekben belül itt lesznek. ne áldozzunk szobaszámunkkal a szerelem oltárán?”

„persze szerelmem!”

éppen befejeztük, még mielőtt berontottak az idióta rendőrök.

az egyik tanultabb megállapította Indián Mike halálát.

mivel Von Bé egyfajta kormányzati terméknek számított, pokoli sok ember verődött ott össze – különféle köcsög tisztviselők, tűzoltók, riporterek, zsaruk, a feltaláló, a C.I.A., az F.B.I. és az emberi mocsok más, egyéb formái.

Tanya odajött hozzám. beleült az ölembe. „ezek most megölnek. kérlek, próbálj meg nem szomorkodni.”

nem válaszoltam.

a következő pillanatban Von Braschlitz üvöltözni kezdett Tanyára mutogatva – „MEGMOND TAM URAIM, NINCS ENEK ÉRZÉSEI! KIMENTETTEM HITLER KARMAI KÖZÜL AZ ÁTKOZOTTAT! mondom, ez csak egy GÉP!”

mindenki csak állt ott. senki sem hitt Von Bének.

egyszerűen ez volt a legszebb szerkentyű és úgynevezett nő, akit valaha láttak.

„oh, a fészkes fenébe! idióták! minden nő csak egy fasztarisznya, hát nem értitek? azzal csinálják, aki a legtöbbet ígéri! SZERELEM NEM LÉTEZIK! CSAK EGY MESEBELI CSODA, AKÁR A KARÁCSONY!”

még mindig nem hittek neki.

„EZ csak egy gép! ne FÉLJENEK! NÉZZÉK!”

Von Braschlitz megragadta Tanya karját.

az egésztest kiszakította a testéből.

és belül – a vállnál keletkezett lyukon keresztül – előtűntek – csupa huzal és cső – a tekervényes, lüktető részek – meg valami, a vérre kissé emlékeztető anyag.

ott állt Tanya a vállából kilógó drótköteggel. rám nézett:

„kérlek, *miattam* is! kértelek, ne keseredj el túlságosan!”

figyeltem, ahogy körbeveszik, tépik, cincálják, szaggatják.

nem tettem semmit. térdeim közé hajtottam a fejem, és sírtam...

ráadásul Indián Mike soha sem kapta meg a 20 dollár ellenértékét.

hónapok teltek el. többé nem léptem be abba a bárba. tartottak ugyan tárgyalást, de a kormányzat fölmentette Von Bét a gépével együtt. másik városba költöztem. jó messzire. ám egyik nap a borbélynál ücsörögve rábukkantam arra a szexlapra a következő hirdetéssel: „Fújja föl a saját kis cicababáját! \$ 29.95. Ellenálló gumi, *rendkívül* kitartó. Láncot és korbácsot mellékelünk. Bikini, melltartók. Bugyik. 2 paróka, rúzs és kis üveg szerelmi bájital. Von Braschlit Co.”

megrendeltem. massachussetsi postafiók. ő is továbbállt.

kábé 3 hét múlva megérkezett a csomag. rendkívül kínos. nem volt biciklipumpám, s kezdtem begerjedni, amikor kicsomagoltam a cuccot. le kellett mennem a sarki benzinkút kompresszorához.

fölfújva már jobban nézett ki. hatalmas dudák. óriási segg.

„mi ez, komám?” kérdezte a benzinkutas.

„nézze jóember, csak egy kis levegőért jöttem. a benzinjüket nem fogyasztom, ugye?”

„persze, persze, annyit fúj, amennyit akar. csak nem győzők csodálkozni, hogy mi ez...”

„felejtse el!” mondtam.

„JESSZUSOM! nézze azokat a CSÖCSÖKET!”

„AZT csinálom, seggarcú!”

magára hagytam a lógó nyelvével együtt, vállamra dobtam a gumi-nőt, és visszabandukoltam vele a kéglimbe. bevittem a hálósobába. mi más következhetett volna?

széthúztam a lábait valami nyílás után kutakodva.

Von Bének nem ment még el teljesen az esze.

föllebe kerekedtem, és falni kezdtem a gumiszáját. mint akkor, most is a méretes gumicsöcsök után nyúltam, majd szívogatni kezdtem őket. fölraktam rá a szőke parókát, aztán körbekentem a farkamat szerelmi bájitalal. nem sok fogyott el belőle. talán egy évre elegendő adagot küldtek.

szenvedélyesen csókoltam a fülei mögött, ujjaim a farán, folyamatosan markoláztam. utána leszökkentem róla, összeláncoltam a kezeit a háta mögött, mellékeltek hozzá egy apró lakatot kulccsal, és jól megkorbácsoltam a seggét a bőrostorral.

te jó isten, biztos megbuggyantam! gondoltam.

visszapattantam rá, s megint bevittem neki. csak nyomtam és

nyomtam, őszintén szólva elég unalmas volt. elképzeltem, ahogy kankutyák hágnak nőstény macskákat; 2 ember dug a levegőben, miután leugrottak az Empire State Building tetejéről. egy polip nagyságú pinára gondoltam, ahogy felém kúszik, nedves, bűzlik és orgazmus után sóvárog. az összes bugyit, térdet, lábat, dudát meg vaginát földidéztem, amit valaha láttam. izzadt a gumi, izzadtam én is. „szeretlek, angyalom!” susogtam a gumifülbe.

rosszul vagyok a beismeréstől, de rákényszerítettem magam, hogy beledurrantsak abba a hitvány gumidarabba. egyáltalán nem emlékeztetett Tanyára.

elővettem egy pengét, és szarrá vagdaltam vele az egészet. kihajítottam a szemébe a sörösdobozokkal együtt.

hány férfi vette meg ezt az ostobaságot Amerikában?

egyébként akkoriban az ember egy 10 perces séta során akár ötven baszógép mellett is elhaladhatott Amerika majdnem összes főutcaján – az egyetlen *létező* különbség, hogy ők *tettették* emberi voltukat.

szerencsétlen Indián Mike. a 20 hüvelykes élettelen farokkal.

szegény Indián Mike-ok. szegény űrbehágók, Vietnam és Washington ringyói.

szegény Tanya, hasát egy disznótól kapta. vénáit egy kutyától. ritkán kulázott vagy vizelt, csak tömött – másoktól kölcsönzött szív, hang és nyelv – akkoriban mindössze 17 feltételezett szervátültetett kóricált a földön. Von Bé jócskán előttük járt.

szerencsétlen Tanya csak keveset evett – többnyire olcsó sajtot meg mazsolát. nem vágyott pénzre, javakra vagy böhöm nagy, új kocsikra, fölrsóftolt árú otthonokra. soha nem olvasta el az esti lapot. nem vágyott színes tévére, új kalapokra, esőálló csizmára, beszelgetésekre húgyagyú feleségekkel a kert hátsó sövényénél; s orvos, tőzsdeügynök, kongresszusi képviselő és zsaru férj után sem áhítozott.

a benzinkutas alak azóta is kérdezget, „hé, mi lett azzal az izével, amit idehozott valamelyik nap, hogy fölfújja levegővel?”

de már ő sem kérdezősködik. máshol veszem a benzint. és nem is ott váगतok haját, ahol ráakadtam a szexlapban arra a Von Braschlitz féle gumi cicababa hirdetésre. próbálok mindent elfelejteni.

ti mit tennétek?

Domokos Tamás fordítása